

Z V O N

148 Main St.

New Rochelle, N.Y. 10802.

P.O. Box 639 - Tel. (914) 636-4225.

Jan Pavel II.:

700. VÝROČÍ SMRTI BL. ANEŽKY ČESKÉ.

Utrpení provázelo Anežku neustále. Často ji postihovaly nemoce. Když jednou onemocněla tak vážně, že tušila blízký konec a přála si naposled přijmout Tělo Páně, vnitřní hlas ji ujistil, že přežije všechny členy svého rodu. Tak viděla

během svého dlouhého života odcházet na věčnost svého otce, své příbuzné a mezi nimi i krále Václava I., kterého smířila ve svém klášteře s odbojným synem Přemyslem Otakarem a byla svědkem jejich polibku míru, a téměř všechny jejich děti. Aby dopila do dna kalich svého utrpení, byla jí ve vidění 26. srpna 1278 ukázána během společných odpoledních modliteb i tragická smrt synovce, krále Přemysla Otakara II., padlého v ten den v bitvě na Moravském poli.

I Klára, její nejmilejší spolusestra, zemřela mnoho let před ní, v roce 1253, kdy také zemřel Anežčin otec. Jejich vzájemná láska trvala dvě desetiletí a neustále se utužovala a vytrřbovala, takže nakonec italská světice měla českou blahoslavenou tak ráda, jako by byla její matkou i dcerou zároveň. Před smrtí se s ní rozloučila tklivým listem, v němž ji nazvala "polovinou své duše".

Život Anežčin zvolna dohasíná jako obětní svíce za okolností zvláště smutných. Čechy byly po smrti Přemysla Otakara II. obsazeny cizími vojsky, v celé zemi panoval zmatek a rozpoutalo se násilí. Lidé mřeli hladem a morem, a před branou klarisek, jejichž spíže byly prázdné, se tísnily na smrt vyhladovělé zástupy hledající pomoc. Uprostřed těchto hrůz zavírá 2. března 1282 svůj pozemský zrak Anežka, uctívaná jako světice už tehdy. Její odchod ze světa byl proteplen láskou okolostojících sester a Menších bratří a její vlastní horoucí touhou po nebeském Ženichu. Ještě před smrtí napomínala své sestry, aby Jej vždy věrně milovaly, aby Jej následovaly v pokoře a chudobě a aby podle vzoru svatého Františka a svaté Kláry byly stále poslušny Jeho zástupce na zemi a Římského stolce.

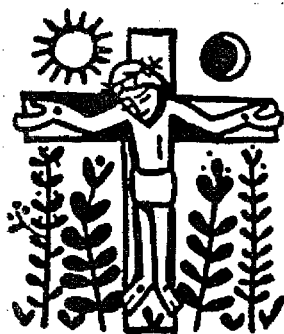
Tak v přesmutné době, kdy usouzení a opuštění Čechové úpěnlivě a prosebně zapřísahali svého národního ochránce svatého Václava, aby nedal zahynout

jím ani budoucím, mohli otevírat svá srdce i dceři z téhož královského rodu, která právě tehdy přešla ze strádání tohoto světa na věčnost, aby jí pomáhala přimluvou u trůnu svého božského Snoubence. A tak se dělo i později. Její krajané nezapoměli na její dobrotu ani na milosrdenství, jak je projevovala během pozemského života, hledali u ní útočiště a pomoc, a tím dali vzniknout úctě, kterou potvrdil a schválil můj předchůdce Pius IX. v roce 1874.

Co však nyní, můj ctihodný a milovaný bratře, říká tato Vaše blahosla-vená Vám, kteří žijete v její zemi v dnešní době? Především stojí před Va-šími zraky jako vzor dokonalé ženy (*srv. Přísl. 31,10*), která umí uskuteč-ňovat své poslání ve velkorysé a nezištné službě otevřené všem, jež u ní zahrnovala celý národ od královské rodiny až po ty nejpotřebnější a nejod-strčenější. Anežka dokázala, že panenství zasvěcené Bohu dokáže osvobozo-vat srdce a tím je zaněcovat k lásce vůči Bohu i všem lidem (*srv. "Perfec-tae caritatis" 12, uv. ve "Familiaris consortio" 16*), a vydala svědectví, že "Boží království a jeho spravedlnost jsou drahocennou perlou, která stojí za to, aby se jí dala přednost před jakýmkoliv jiným bytí sebecenněj-ším pokladem, protože je jedinou nepomíjející hodnotou." (*"Familiaris con-sortio" 16*)

(pokračování)

* * *

Vyhlasujú prikázania, ale Ty pomáhaš plniť ich.

Ukazujú cestu, ale Ty pomáhaš chodiť po nej.

Oni učinkujú len navonok, ale Ty vzdelávaš a osvecu-ješ srdcia.

Oni po povrchu zalievajú, ale Ty dávaš úrodnosť.

Oni hlásajú len slová, ale Ty dávaš sluchu pochopenie

Preto nech nehovorí so mnou Mojžiš, ale Ty, Pane môj, večná Pravda, aby som azda neumrel a neostal bez u-žitku, keby som počúval len napomenutia zvonku a keby si ma vnútri neroz-paľoval.

Nech mi neslúži na odsúdenie slovo, ktoré som počul, ale nesplnil, poznal, ale nemiloval, v ktoré som veril, ale nezachoval.

Hovor teda, Pane, lebo tvoj služobník počúva (*1 Král. 3, 10*); veď ty máš slová života večného (*Jan 6, 69*).

(NASLEDOVANIE KRISTA.)

K Ř E S T

* Jaký je osud nepokřtěných dětí?

Také o dětech, které zemřely dříve, než mohly být pokřtěny, platí, že jedinou cestou k božskému životu je křest. Proto dítě, které nebylo pokřtěno, nemůže přijít do nebe. Protože však nemá na svědomí osobní hřích, nepříjde do pekla. Teologové obvykle vysvětlují tuto dvoustrannou těžkost tím, že takové dítě přijde na místo, kde bude šťastné přirozeným způsobem.

Spása toho, kdo nemá užívání rozumu, závisí na pomoci druhého. Rodiče mají proto velmi vážnou povinnost ve svědomí, postarat se, aby jejich děti byly pokřtěny co nejdříve po narození.

Při křtu máme dát křtěnci - nebo přijmout sami - jméno nějakého světce. Ten je pak našim zvláštním ochráncem a vzorem k následování.

Ke křtu se žádá jeden kmotr, jsou však dovoleni i dva. Kmotři mají být sami pokřtěni, věřící katolíci a alespoň čtrnáct let staří. Rodiče nemohou být kmotry svému dítěti.

Umírající dítě může pokřtít kdokoliv. Musí lít obyčejnou vodu na hlavu dítěti a říci: "N., já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého." Když umírá dospělá osoba dosud nepokřtěná, má před křtem alespoň nějakým způsobem dát najevo přání, aby byla pokřtěna a věřit, že je jeden Bůh ve třech božských osobách který odměňuje dobré a trestá zlé, a že Ježíš Kristus je Syn Boží.

* * *

Příliš vysoké překážky, které nemůžeš pro jejich výši přeskočit, zdoláš tím, že se pod nimi hluboce shýbneš. Vichřice, které láme vysoké cedry, neškodí nízkým tamarýškovým keřům, které se skloní při každém závanu větru. Jak nebezpečná je výška!

Je dvojnásobnou pýchou, chce-li někdo svou slávu kupovat pokorou. Je sice chvályhodné větší vyznamenání si zasloužit, ne však je vyhledávat. Pouze snaha chvalitebné věci konat, ne však se po chvále shánět, bude náležitě odměněna spravedlivým soudcem.

Jak málo pokory je často v pokoře!

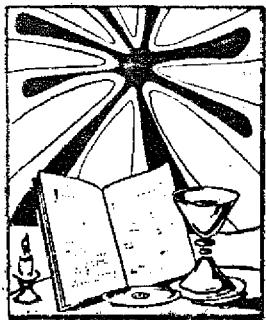
Je totiž něco jiného být pokorným nebo zdát se pokorným!

(JISKRY SV. IGNÁCE)

* * *

Ú M Y S L Y N A M Š E S V .

1. - Za živou a zemřelou rodinu Němečkovu - pan František Němeček
 - Za zemř. dědečka Václava Jelínka - manž. Jelínkovi
2. - Za zemř. Dra. Fanka Uhlíře - jeho maminka a syn Dr. Pavel
 - Za živou a zemřelou rodinu Kadlčkovu a Daňkovu - manželé Daňkovi
3. - Za zemřelého bratra Jana a jeho manželku Marii - pan František Němeček
3. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání, a na úmysly paní Anny Trlicové
4. - Za zemřelého Františka Matouška - pan Ondřej Horáček s rodinou
 - Za zemřelého Jana Daňka - rodiny Kubelkova a Filova
5. - Za zemřelé Štěpána a Jana Daňkovi a Františku Kadlčkovu - manželé Daňkovi
 - Za zemřelého tatínka Františka Ulče - manželé Ulčovi
6. - Za zemřelou Annu Hricovu - paní Marie Kanyerová a manželé Škrkoňovi
7. - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
8. - Za zemřelého Jozefa Molnara a za celou rodinu z obou stran - paní Jozefa Molnarová
9. - Za živou a zemřelou rodinu Pacaltovu - manželé Pecháčkovi
10. - Za zemřelou rodinu Ocetkovu - paní Pauline Slobodová
11. - Za zemřelého Františka Matouška - rodina Horáčkova
12. - Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
13. - Za zemřelého Roberta Horáka - Kroužek milovníků hudby a poesie
14. - Za zemřelou Anežku Bergerovou - její manžel
 - Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
15. - Za živou a zemř. rodinu Blaho a Stratilovu - manželé P. a D. Blaho
16. - Za zemřelou maminku Jennie Cipko - paní Mary Otrubová
17. - Za zemřelou rodinu Čadovu - manželé Javorovi
18. - Za živou a zemř. rodinu Suchánkovu z obou stran - p. Vláda Suchánek
 - Za zemřelého Jozefa Škrkoně - manželé Joan a John Škrkoňovi
19. - Za zemřelého Josefa Nováka v den jeho Jmenin - manželé Krátci
 - Za zemřelého Josefa Pavlicu, manželku a děti - paní Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
 - Za zemřelého manžela Dra. Josefa Sedlaříka - paní Růžena Sedlaříková
 - Za zemřelé sourozence rodiny Bolečkovy - paní Jolana Pagáčová
20. - Za zemřelého Josefa Frantu a manželku Bertu - rodina Nanko
21. - Za zemřelou maminku Annu - paní Helena Stachová
22. - Za zemřelé rodiče Katerinu a Andreja Filipkovy - manželé Filovi
 - Za zemřelou Jarmilu Walzelovu - manželé Walzelovi
23. - Za zemřelé manžely Antonína a Annu Paškovi - Krajanská rodina
24. - Za živou a zemřelou rodinu Hálkovu z obou stran - manželé Hilda a Bohuš Hálkovi

25. - Za zemělé rodiče, sourozence, příbuzné a dobrodince
26. - Za manžele Žáčkovy a za jejich děti s rodinami
27. - Za manžele McMilanovy a za jejich děti s rodinami
28. - Za zesnulé Dra. Josefa F. Špačka s chotí - jejich děti
29. - Za živou a zemř. rodinu Kovačickou z obou stran - rodina Kovačikova
30. - Za manžele Jurčovy a za jejich děti s rodinami
31. - Za manžele Schroederovy a za jejich děti s rodinami

* * *

ZEMŘELI: paní Horáčkové bratr František Matoušek - Josef Mach - Jendovi Sukopovi maminka - panu Františku Němečkovi bratr Jan - Olga Popelářová. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **ABYS NÁM ŠTĀSTNÉ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ

Paní Věra Charvátová se dožívá **PADESÁTKY** a pan Rudolf Gaba **ŠEDESÁTKY**. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na P. Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

Ve středu, čtvrtek a pátek před Květnou nedělí (8., 9. a 10. dubna) večer o půl osmé v dolním kostele v Astorii **VELIKONOČNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA**. Bude mezi námi Otec Dr. Petr Esterka ze St. Paul z Minnesoty.

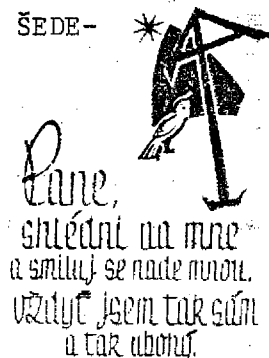
SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou nedělí v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave. a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY každou nedělí v 10:15 hod. ráno u Panny Marie Karmelské v Astorii v **DOLNÍM KOSTELE**. Příležitost ke sv. zpovědi od 9:00 do 9:30 v divadelním sále naproti kostelu, kde je po bohoslužbách **SPOLEČNÁ SNÍDANĚ** a zkouška pěveckého sboru "Velehrad".

* * *

Židovský náboženský spisovatel Martin Buber vypráví v jedné své knize toto podobenství: chlapec Jechiel si hrál s přítelem na schovávanou. Jechiel se schoval a čekal velmi, velmi dlouho, zda ho kamarád najde. Konečně vyšel sám z úkrytu a dověděl se, že ho přítel hledal jen krátkou chvíli a pak prostě odešel pryč. Jechiel se právem rozhněval a přišel si s pláčem stěžovat dědečkovi Baruchovi. Ten se zamyslel, těšil vnuka a dodal: "Víš, tak se vede i Pánu Bohu. On je skrytý Bůh a skoro nikdo ho nehledá dostatečně dlouho."

(J. Hrbata: **SVĚTLO V TEMNOTÁCH.**)

My nazí vystupující z lázně neznáma
v očích štípající sůl poznání hořkého
bědnější, že si nechcem přiznat bídu svou
chořejší, že před druhými i sami před sebou
svou chorobu skrýváme - zbla božského
nehledající už v katedrále pobožené
lidství svého vyvráceného do kořene

Obviňujeme a přitom na lavici
mezi vinníky místo i pro nás je, žalující
trestáme, ale že nevinných nikde není
tvrdostí trestu všichni jsou postiženi
vítězi v poražených, poražení ve vítězích
jak proudy dva v jedněch srázných březích
ženou se k odplatě konečné...

Jak dříví do lesa nosíme smrt do království smrti
místo abychom se rozpoměli
před travou rašící z drti
našich Babylonů
vždy znovu v prach se rozpadajících
že na stromě života byli jsme roubováni

Místo abychom se před lidmi ani před anděly
za bědy své nestyděli
a řekli si nad troskami Babylonů
(co poslové ticha ve střevících
pobitých stálicemi blíž k našemu stonu
přišli by sklonit ucho své)
že na stromě života byli jsme roubováni
a že do ráje nevstoupíme zítra či pozítří teprve
ale už dneska, kdy bědností svou jsme křižováni

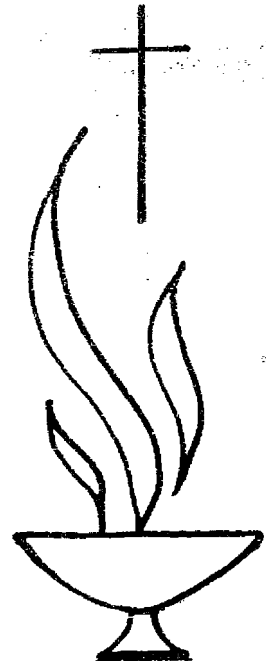
Místo abychom si řekli, můj bližní, můj bratře
sám nebyls při žádné své myšlence, žádném slově
jas miliard očí planoucích v jedné vatře
osvětluje kroky tvé nejtajnější, abys byl pohotově
Bohu odpovídat, účet kláštr nemluvnátku
jež nevědouc o ničem přijde tě soudit v krátku

Není věci tak nepatrné, že na ní nezáleží
snítku zvedáš, světy padají, dohlídneš stěží
však bez očí vidíš... Tvá cesta... jiné není
neunikneš strašlivé svobodě předurčení...

(Jan Zahradníček: LA SALETTA)

Modlitba a oběť mají
prvenství v oslavě
Boží a spáse duší.
A ta je každému možná.
Nejmocnější je v ne-
mocných a trpících.
Jak je to musí potě-
šit, když vidí, že
nejsou zbyteční! Ano,
naopak, oni mohou být
solí země, vláhou,
bez níž není úrody!

(J. Hlouch: MINUTĚNKA)

Aby ich iní neodtiskli, chytili sa jeho stoličky, stola a ostali tam ako prikutí. Iní sa uhniedzili na stoličky, na stól a na lavice. Kto, kde mohol. Jeden sedel so skríženými nohami, druhý kľačal, tretí mu stál za chrbtom. Iný sa chytil rozumu, vopchal sa pod stól a štvornožky sa prikradol k samému Don Boskovi. S veľkým smiechom a radosťou vystrčil si niekde pri ňom hlavu, ako by sa bol chcel všetkým pochváliť:

- Vidíte, predsa som tu. Bližšie než vy.

Don Bosko sa usmial a pohladkal šibala po hlave. Splnili sa tu slová sv. Písma:

- Synovia tvoji ako olivové ratolesti okolo stola tvojho.

Pravda, medzi toľkými šarvancami a neposedníkmi bolo už po oddychu. Ale triumfovala láska a úcta. Stačil len jeden pokyn, že chce hovoriť, a už tu všetko utíchlo. Počúvali ho s napätou pozornosťou, či už im vyprával nejakú rozprávočku, hádanku, veselú príhodu, žart, alebo sa ich volačo vypytoval. Chlapci boli jeho rečou vždy očarovaní a počúvali ho, kým sa neozval cengáč na večerné modlitby.

Tento výchovný spôsob - hovorí istý Don Boskov dôverník - je výchovným spôsobom svätcov. Ukáže vychovávateľovi v celej otvorenosti povahu chovancov a umožní mu priviesť do rozkvetu energie a sily, čo sa skrývajú v ich dušiach.

* * *

Aby táto sloboda mládeže mala dosť teploty a svetla, Don Bosko hľadel vniesť do svojich ústavov čo najviac radosti. Veril, že radosť dáva duši krídla, odháňa nudu, a zlú vôľu, uľahčuje duševnú prácu, spája povinnosť so zábavou, robí mladé srdce dôverným, nenúteným a prístupným. Radosť človeka oživuje a vzpružuje nielen duševne, ale i telesne. Don Bosko veru i sám robil dosť často medzi chlapcami - povedali by sme - figliarstva a mladické kúsiky, len aby v nich udržal radosť a veselosť.

V Turíne napr. až podnes spomínajú, ako robieval na ihrisku ústavu husacie pochody. On bol starou husou, ostatní húsatkami. Viedol ich sem a tam po dvore. Chlapci šli za ním, gagotali a spievali až do úmoru.

Alebo postavil svojich šesťsto, sedemsto chlapcov do dvojstupu, on si stal pred nich a zanótil nejakú piemontskú pieseň. Chlapci sa, pravda, dali do nej a začali pochodovať. Spevom si dávali takt a podľa rytmu tleskali rukami. Ich spevom hučal celý dom a žulová dlažba podľubia dunela pod ich krokom. Ale to všetko nestačilo. Aby sa mohol tento živý dlhočizný had plne rozvinúť, tiahol celý sprievod z dvora na prízemné chodby, stadiaľ hore schodmi na poschodie, druhými schodmi dolu a inou chodbou von na dvor, po cestách okolo stromov, sem a tam až do únavy. Aby to bolo pestré, had mal každú chvíľu inú podobu. Týmito hadovitými pochodmi prešli často

celý dom, a kde sa ešte nejaký chlapec náhodou poneviera, musel sa k nim pripojiť a tak "krmiť" hada, ktorý rástol a rástol.

Takto dosiahol Don Bosko dve veci: zabavil mládež, súčasne prezrel i celý dom, aby vedel, kde sa kto skrýva, kto čo robí, a tak zamedzil hriechy, ktoré by sa mohli popáchať v osamelosti a v úkrytoch.

Konečne, keď hrdlá zachrípli, kolená sa začali od únavy podlamovať a had bol už "nasýtený", zastal a vydýchol si. Chlapci boli radi, že sa s Don Boskom výborne pobavili.

Inokedy zasa vzal hŕbu chlapcov, postavil ich do radu a zavelel im:

- Pozor! Budete robiť to, čo ja. Rozumiete? Kto ma nebude vedieť napodobňovať, toho vyhodíme z hry.

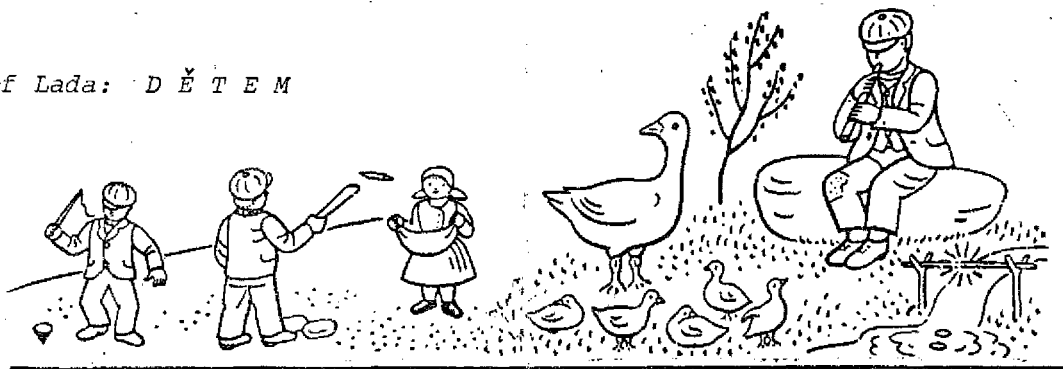
Potom začal stvárať, čo mu len na rozum prišlo. Tlieskal rukami. Skákal na jednej nohe. Chodil zhrbený skoro až k zemi alebo vysoko vystretý s rukami hore. Pustil sa do behu a potom chytro zastal, sadol si, šibrinkoval všelijako rukami, znova sa schýlil a bežal. Skupina vybraných chlapcov ho napodobňovala, kým ostatní im robili špalier a smiali sa, div že sa od smiechu nepopukali.

Takto sa Don Bosko staral o nevinnú veselosť a radosť. Rekreačie museli byť veselé a živé. Primeranú radosť vnášal i do práce a do školy, všade, kde len mohol a ako vedel.

(Alberti - Jur Koza-Matejov: DON BOSKO)

* * *

Josef Lada: D Ě T E M

Musil jsem chodit na trávu malým housátkům, a chodíval jsem na ni rád. Ta první jarní travička je tak svěže zelená a při trhání tak příjemně voní! První travička rostla nejdříve na vlhkých místech a kolem bublajícího potůčku, který se klikatě plazí mezi omechovatělými kameny, vrbovím, olšemi a křovinami. Na svých prvních jarních vycházkách jsem vždy dychtivě vyhledával první květy sasaneček. A když jsem je našel, to už jsem pevně věřil rozjásanému skřivanu, že jaro doopravdy přišlo.